

KIS LAP

1903. június 28-án.

Ára negyedevre 2 kor. Egyes szám ára 24 fillér.

Megjelen minden vasárnap.

MŰVELT BABA. (Lásd a 451. lapon.)

A ZENÉLŐ KÚT.

— Elbeszélés Mátyás király korából. —

Irtta Goda Géza.

(Vége.)

EGY esztendő sem mult el azóta, hogy a király udvarán élt Petrus Musikus. A fiut nagyon megszerette mindenki, jól bántak vele, becérték, urrá tették, kitanították külsorzági mesterek s egyszer csak újra levelet kapott Csalafinta Máté uram, amiben most már az állott, hogy:

»Édes apám uram! Jöjjön kigyelmed Budára.«

Máté gazdának sem köllött kétszeri meghívás. Szót fogadott szépen, felült a nagy ekhós szekérre, amelyet elküldtek érte s azon utazott Budára a fiához.

— Hát utazik gazd'uram? kérdezték a szomszédok, mikor az öreg felmászott a kocsira.

— Hogy utazom-e? mondta büszkén. Utazom bizony! A fiam vár. Sietnem köll, nehogy nagyon megvárákoztassam.

Hát sietett is. Szép, szives szóval bucsuzott el régi ismerőseitől. Vasdinnyei urammal vagy négyszer is kezét fogott s dehogy tudta megállani, hogy Piroskát össze-vissza ne csókolja. Még mikor a kocsija kifordult

a hosszú utcából, akkor is vissza integetett a piros keszkenőjével.

Aztán egyszerre csak csönd lett, hogy kiértek a határba. A hársfák csöndesen bugtak, valahol pedig egy kis patak dudorászott a hegyek között. Ebben a nagy csöndben Máténak egy két könnyecsepp is szívárgott ki a szeméből. Az igaz, hogy nem sokáig tartott a pityergése, mert a hirtelen öröm felszárította a sós vizet a szeméről. Hirtelen messziről, mint az orgona-búgás, megzendült a Pétörke kútja s gyönyörű nótát küldött a távozó Máté után,

— Uram Teremtőm! gondolta Máté. Ki vigyáz már most a Pétörke kútjára, ha én elmegyek?

Ezen egy kissé elgondolkodott, de aztán eszébe jutott neki Pirooska.

— Ugy, ugy, motyogta az öreg; majd a Pirooska lelkem vigyáz rá!

Ebben aztán megnyugodott, hátra dőlt a kocsiban, nézte a tájékot, a szaladó fákat, apró házakat, az el-eltűnő hegyeket s nagy sokára elaludt.

* * *

Máté gazdának jó lovai voltak. Jó kocsija. Jó kocsisa. Eljut az bizonyosan Budára. Nem történik az uton semm'ibaja. Hagyjuk hát szépen magára s kerüljünk vissza a városba, ahol egy pár héttel a gazda elutazása után valami nagy eset történt.

Pirooska bizony nem tehetett semmiről, ő megtette a kötelességét. Mikor megkapták Péterke levelét, amelyben az állott, hogy Pirooska vigyázzon a kutra: Pirooska rögtön megkérte az édes apját.

— Kedves apám uram, mondá. Csináltasson kelmed nekem olyan alabárdot, mint aminő Miska hajdunak van. Sisakot olyant, mint a király katonájának, piros csizmát s még kopját is.

Vasdinnyei János uram csak nézett tátott szájjal a kis leányára s majd megpukkadt nevetésben.

— Hát kem? kérd

— Min Pirooska ny

— Ört uram.

— Én

— Azt a csibéide

— Ne vigyáznak

san visel akarok vi

No de

— Az

ben, hogy kell fog

Csináltat

ged van.

Harm minden f

san, csizm

balra néz

déku em

— Há az ember

— N

örzöm.

— A

eszébe b

— B

azt irta

zok rá.

És ha

és nem

baja es

teledett

mennie.

körül.

messzir

ugatása

Este

huzódta

be a s

kis há

gyerme

ágyacs

anyák

altató

— Hát aztán minek az neked, gyermekem? kérdezte.

— Minek? Ört akarok állani! felelte Piroška nyugodtan.

— Ört? Te? kacagott harsogva főbíró uram.

— Én bizony!

— Aztán hol akarsz te őrt állani? Talán a csibéidet akarod kopjával őrizni?

— Nem apám! A csibéim maguk is vigyáznak magukra. A galambjaim is okosan viselkednek. Én a Pétörke kútjára akarok vigyázni.

No de erre már a főbíró is elkomolyodott.

— Az ám, mondá. Pétörke megírta levelében, hogy te vigyázz a kútjára. Hát szót kell fogadnod. Igazad van, gyermekem. Csináltatok neked mindent, amire szükséged van.

Harmad-napra készen volt Piroškának minden fegyverzete. Ugy sétált ott sisakosan, csizmásan, kopjásan a kut előtt. Jobbra-balra nézegetett, nehogy valami rossz szándéku ember elrontsa a Pétörke kútját.

— Hát te mit őrzöl hugom? kérdezték az emberek. Tán a tegnapi napot vigyázod?

— Nem én, felelte Piroška. A kutat őrzöm.

— A kutat? Hát ugyan kinek jutna eszébe bántani a kutat?

— Biz' én azt nem tudom. De Pétörke azt írta, hogy vigyázzak rá, hát én vigyázok rá.

És hát így vigyázott is Piroška a kutra, és nem ő az oka, hogy a kutnak mégis baja esett. Nem ő az oka, mert mikor beesteledett, akkor Piroškának is haza köllött mennie. Ilyenkor nagy csönd volt a kut körül, csak a fák közt suttogott a szél s messziről hallatszott a ház-őrző kutyák ugatása.

Este volt most is. Az emberek a házaikba huzódtak. A hegyek felől lomhán áradt be a sötétség a városba, ott ráborult a kis házakra, a kertekre és fákra. Kis gyermekek bölcsőikben aludtak már, vagy ágyaeskáikba éppen most bujtak be. Édesanyák ott üldögéltek a kicsi ágyak mellett, altató nótákat dudorásztak s lágy kezük-

kel simogatták gyermeküket. Itt-ott egy kitért ablakból hallatszott az édesanyák altató dala:

— Csicsijja, babája
Ringat anyácska...

Erre a gyermekek szépen befelé fordultak a fal felé, egyet szusszantottak, kettőt köhintettek, kis kezükkel a párnába kapaszkodtak s aztán egyszerre csak szépen elaludtak.

Most aztán csönd lett az egész városban. A madarak és a gyermekek pihentek. Az udvarokon is mindenütt csend támadt. Liba, réce, tyuk, galamb mind nyugalomra tért. Azt hitte volna az ember, hogy az egész városban egyetlen élő lény sincs, ha a kutyák meg nem ugatták volna a fölkelő holdat.

A város piacán ekkor két ember jelent meg. Egy roppant nagy ember, meg egy kisebb. A nagy embernek nagy kalapja volt, hosszú szakálla és olyan köpönyegje, hogy csupa ránc és csupa gallér. A kisebbik bizony még nem is volt ember, csak gyerek. Én bizony nem tudom, kik lehettek, de a holdvilágnál mégis látszott, hogy közel hajolnak egymáshoz s nagy-suttogva beszélgetnek.

A hosszú szakállu ember vastag, dörmögős hangon beszélt:

— Ez a kut, mondta. Hehe!

Ugy nevetett, mint valami gonosz.

— Ez, mondta a fiu.

A köpönyeges ember most fölállt a kut lépcsőjére, bele nézett, aztán így szólt:

— Mindjárt készen vagyunk. Ezt a szöveget kivesszük s avval vége. Sohasem szól többet.

A fiu most valami szerszámot vett ki a zsebéből. Harapó-fogó lehetett. Azt átadta a szakálás embernek, aki egy darabig munkálkodott vele, aztán egy hosszú szeget huzott ki a kutból, átadta a fiunak s aztán megint vihogott.

— Hehehe! mondta. Rendben van. Mehetiünk.

Most mindketten elindultak a város felé s mikor a fő-utcára értek, a szakállas ember így szólt:

— Jó éjszakát. A szeget tedd el jól. Vigyázz rá. A többi már magától jön.

— Jó éjszakát, mondta a fiu s megemelte a kalapját.

Egy percig csönd volt. Aztán mindketten hangos nevetésre fakadtak.

— Hehehe! hangzott végig az üres utcákon. Hehehe!

* * *

Hát ugy-e, hogy nem Piroska volt az oka annak, hogy a Pétörke kútja egyszer csak elromlott? Ugy elromlott, hogy mikor másnap kijöttek a leányok vizet meríteni, a kut egy nagyot nyekkent s a világért sem hangzott belőle egyetlen egy hang sem. Hát csak elbámultak rajta, majd leesett az álluk.

— Nagy Isten! mondta valaki. Berekedt a zenélő kutunk!

— Mit csináljunk már most? kérdezték szomoruan és a fejüket csóválták. Belenéztek, vizsgálgatták, tapogatták, mint az elromlott bábut. Huzták a kerekét, megzörgették a láncát, kifordították a vedret... de bizony csak nem akart szólni egyet se. Nosza szaladtak főbíró uramhoz s lihegve jelentették:

— Nemzetes uram! Nagy baj van!

— No! Nagy baj? Hát mi a baj?

— Elromlott a muzsikáló kutunk!

— Mi? Elromlott?

Főbíró uramnak tátva maradt a szája. Egy kicsit gondolkodott, hogy ugyan ki ronthatta el a város büszkeségét, aztán nagyot kiáltott:

— Piroska! Piroska!

Piroska szaladva jött az édes apja elé.

— Tudod-e mi történt? kérdezte.

— Nem.

— Elromlott a Pétörke kútja.

— Nagy Isten! kiáltott Piroska; s most már szaladtak le a város piacára, megnézni, hogy mi baja esett a kutnak. Nézték, de bizony csak nem tudták kitalálni hogy mi lelte.

— Hát most mitévők legyünk? kérdezte Miska hajdu ijedten.

Tanácskoztak, gondolkodtak s utoljára is megegyeztek abban, hogy ahány lakatos

kovács, szerszámhoz értő ember van, azt mind ide kell hívni: nézzék meg, tanulják ki, mi lelte s ha tudnak, segítsenek rajta.

Hát jött is sorra a sok mester-ember. Az egyik fontoskodott s napokig próbálgatta; a másik komolykodott s aztán azt mondta, hogy biz' ő nem tud rajta segíteni. A harmadik még az ördöggel is elő állott s azt mondta, hogy az ördög rontotta el, hát az ördög tudja megcsinálni.

Igy aztán nagy lett a városban a szomorúság. Főbíró uram szinte lesoványodott a nagy bánattól s tizszer is össze hívta a város tanács-urait, hogy okos tanácsot kérjen tőlük. A tanácsos urak nagy-komolyan nézegettek egymásra, hümmögtek, két pohár vizet is megittak mielőtt egy szót szóltak volna, s utoljára elhatározták, hogy a kut elromlott és meg köllene csinálni.

— Ejnye tanács uraim, mondta a főbíró, csak ilyen tanács kerül ki a fejükből? Hiszen ezt már a verebek is tudják, hogy elromlott a kutunk s hetek óta egyebet sem csinálunk, mint hogy keressük azt az embert, aki meg tudja gyógyítani. Okosabb tanácsot adjanak.

Most aztán azon törték a fejüket, hogy mi legyen hát az okosabb tanács? Nagy csönd volt a tanács-teremben, míg végre egy öreg tanácsos ráütött kezével az asztalra s így kiáltott:

— Megvan!

— Mi van meg? kérdezték köröskörül. Mi van meg?

Az asztal alá néztek, hogy talán az öreg egeret fogott s arra mondja, hogy megvan. De az öreg most fölállt, egyet sodorintott a bajuszán s így szólt:

— Nemzetes és vitézlő tanácsos uraim! Azt tartom, hogy mindent meg kell próbálnunk, hogy városunk gyönyörű ékessége, messze földön híres muzsikáló kútja megjavíttassék.

— Helyes, nagyon helyes! zugták minden oldalról.

— Azt tanácsolom tehát, folytatta az öreg, hogy hívják föl legott Miska hajdut, aki hozza föl magával a kürtjét is.

— A ki kíváncsian.

— Hozz ide a vár kürtjébe s együtt les uram is a illeténné

»Polgár bennőtoke kozni akan kincset vi tani a mi

Az öreg körül néz

A tan helyükről kiáltottak

— Jól Az öreg szavát!

Nosza duért s ráparancs egyedül.

Miska az erkél felé ford rezgett t siettek e kor val tanácsos

Oda l ember. nagyon

— Ha alig vá erkélyre

— K János u ért be fiut ad tinta P tást a kutunk nincsen csináln faragó megcsi

— A kürtöt? Minek a kürt? kérdezték kíváncsian.

— Hozza föl a kürtjét, aztán álljon ki ide a városháza erkélyére. Fújjon bele a kürtjébe s hívja össze a város népét. Mikor együtt lesznek a polgárok, akkor főbíró uram is álljon ki az erkélyre s szóljon illeténnképen:

»Polgárok! Azért kürtöltettek össze bennötöket, hogy jelentkezék, aki vállalkozni akar arra, hogy városunknak hirneves kincset vissza tudja adni s meg tudja javítani a mi muzsikáló kutunkat!

Az öreg elvégezte a mondókáját s aztán körül nézett, hogy ugyan mit szólnak.

A tanács-urak hirtelen fölugráltak a helyükről, aztán tapsolni kezdtek s így kiáltottak:

— Jól van, nagyon jól van! Helyes! Az öreg jól beszélt, meg kell fogadni a szavát!

Nosza elindultak hamar a Miska hajduért s mikor megtalálták, keményen ráparancsoltak, hogy a világért se jöjjön egyedül. Hozza magával a kürtjét is.

Miska hajdu hát hozta a kürtöt, kiállt az erkélyre s a világ mind a négy tája felé fordulva olyant tülkölt, hogy szinte rezgett tőle a levegő. A kürt-szóra aztán siettek elő az emberek. Tudták, hogy ilyenkor valami fontos mondani valója van tanácsos uraiméknak.

Oda lenn csak úgy hemzsegett a sok ember. Egymás hegyin-hátán álltak, olyan nagyon sokan voltak.

— Halljuk! Halljuk! kezdtek kiabálni s alig várták, míg a főbíró kilépett az erkélyre.

— Kedves polgárim! kezdte Vasdinnyi János uram. Tudjátok, hogy mekkora baj ért bennünket. A jó sors olyan okos fiut adott a városnak, mint aminő Csala-tinta Pétörke, aki örökké nevezetes alkotást adott városunknak. Most a zenélő-kutunk, melynek schol a föld kerekén nincsen párja, elromlott. Nem tudjuk megcsinálni. Köztetek van sok ügyes furó-faragó ember. Aki vállalkozik rá, hogy megcsinálja, álljon elő. Igérem, hogy ami

szépet, jót kíván, mind megadom neki, még ha tulajdon gyermekemet kérné, azt is oda adnám.

Oda lenn erre nagy mozgolódás támadt. Az emberek egymásra tekintettek s várták, hogy ki lesz az az ember, aki erre a nagy föladatra vállalkozik. Hát bizony nem kellett sokáig várni, mert egyszer csak kiugrik ám a tömegből egy gyerek, oda áll az erkély elé s fölkiált:

— Főbíró uram! Én csinálom meg a kutat.

— Te? kérdezték köröskörül s taszigálni kezdték a gyereket.

— Ki fia vagy, gyerek? kérdezte a főbíró.

— Berkesné fia vagyok. Berkes Jóska a nevem.

— Hát te vállalkoznál? kérdezte újra a főbíró.

— Én, felelte Jóska büszkén.

— Derék fiu vagy, mondta a főbíró s intett Jóskának, hogy jöjjön fel.

Jóska fölsietett a tanács-terembe, ahol körül vették s újra meg újra megkérdezték, hogy csakugyan mer-e vállalkozni.

— Merek! felelte Jóska büszkén. Merek!

Főbíró uram újból kiállt az erkélyre, de már most Berkes Jóskát is magával vitte s így szólt:

— Ez a derék fiu, Berkesné asszonyom fia, vállalkozik rá, hogy megjavítja a kutunkat. Én pedig megígérem, hogy ha sikerrel végzi a dolgát s majd megnő, feleségül adom neki a lányomat.

Berkes Jóska büszkén állt ott az erkélyen s úgy nézett le az emberekre, mint ha már legalább is ő volna főbíró uram székében.

Az emberek pedig megcsodálták, megbámulták, s aztán kiabálni kezdtek:

— Éljen Berkes Jóska! Éljen!

Csak úgy harsogott a nagy éljenzés. Percekig zugott s mindenki örvendezett, hogy a kut megint rendben lesz s mindenki hitte, hogy Berkes Jóska fogja megcsinálni.

Hanem a városháza sarkán egy piros fejkendő kis leány nem hitte ám el olyan könnyen ezt a dolgot. Ő is ősmerte Berkes

Jóskát s okos fejével hamar kitalálta, hogy mit köll tennie.

Az okos kis leány pedig senki más nem volt mint Piroska. Egyet gondolt s aztán neki iramodott a városháza kapujának. Meg sem állt addig, amíg Miska hajdut el nem fogta, aztán lelkendezve kérdezte:

— Miska bácsi lelkem. Tud-é kend lovagolni?

— Lovagolni? Há'sze huszár volnék, vagy mi! felelte Miska.

— Ugy ám, mondta Piroska. De ugy kell ám lovagolnia, hogy a szélvész se érjen a nyomába.

— Mint a villám, ugy jár a lovam.

— No hát ha ilyen jól tud Miska bácsi, akkor menjen el rögtön Budára!

— Budára?! kérdezte ijedten Miska. Hisz' az nagyon messze van.

— Nem tesz semmit. Kend elmegy Budára, a király házába, s elhossa haza Csalafinta Pétörkét. Érti?

— Értem, gyerelem. Már hogy ne érteném? mondta Miska hajdu s már sietett is, indult is, vágatott is, csak ugy porzott tőle az országot. * * *

Vagy két hét mult el azóta, hogy ezek a dolgok történtek. Berkes Jóska azóta mindig ott munkálkodott a kut körül s csinálta. Mindössze egy szöget kellett volna vissza tenni a Jóskánál, mert hiszen ő és a talián órás volt az, aki éjszakának idején kivette a helyéről. Csak hogy Jóska még ennyit sem értett a mesterséghez s most két hét óta egyre azt beszélte, hogy sok dolog van a kuttal, lassan megy a munka.

— Ez sem csinálja meg ezt a kutat, mondogatták már az emberek s nevétek Jóskát; de ő csak váltig erősködött, hogy de bizony megcsinálja.

Hát amint egy nap csinálná, csak megáll ám a kut előtt egy szép fekete-ruhás lovas katona, talpig vasban, még az arcát is sisak-rostély földte. Messzi utról jöhetett, mert nagyon poros volt s nem csoda, ha a kuthoz érve, leszállt a lováról s leült a kőre. Egy darabig ült, ült s nézegette

Berkes Jóskát, aki nagy szöggel kezében most már vagy ezredszer próbálta megjavítani a kutat.

Egyszer csak megszólal ám a lovas katona.

— Mit csinálsz avval a szöggel, he?

— Mi köze hozzá? mondja durván Jóska.

— No, mondja vissza a katona, ne gorombáskodj, hiszen csak kérdeztem. Láttam, hogy nem tudsz bánni vele, hát segíteni akartam.

— Kend?

— Én hát.

— Hát kicsoda kend?

— Én? Apám fia. Muzsikus.

— Nem muzsikus kend, hanem katona.

— Ehhez sem értesz, mondja a lovas. Mindjárt megmutatom én neked, hogy muzsikus is vagyok.

Evvel a katona oda ment a lovához, kikapcsolta a nyeregbe akasztott iszákját s valami hosszú, furcsa szerszámot vett ki belőle. Ez a szerszám pedig a legszebb hangszer volt a világon. Tárogatónak hívták. Ebbe a szerszámba fujt bele a lovas, hogy csak ugy zugott, csak ugy sipolt. Bánat, öröm, vítézség, szomorúság, minden benne volt a hangjában. Fujta, fujta s addig-addig fujta, míg a gyönyörű hangokra elő jöttek ám az emberek s ugy hallgatták álmélkodva.

Egyszer aztán a katona is abba hagyta a nótázást s így szólt:

— No ugy-e, hogy katona is vagyok, muzsikus is? — Berkes Jóska intett a fejével. — Hát te mi vagy? kérdezte Jóskától a katona.

— Én? felelte Jóska büszkén. Én főbíró uram veje leszek.

— Leszel ám a lovam taligája, kötődött a katona.

— De bizony leszek, ha megcsinálom ezt a kutat.

— Csak hogy sohasem csinálod, mondta a katona.

— Ej dehogy nem! Csak ezt az egy szöget köll még belevernem.

— Nem vered biz' azt, mert azt sem tudod, hova verjed.

— Te tán tudod?

— Én tudom, felelte a katona s fölállt.

Körös-körül kíváncsian nézték az emberek, hogy no Uram Istenem, mi lesz most? Főbiró uram is ott állt már a kut körül a kis leányával s várta, hogy mi lesz ebből.

A katona most oda lépett a kuthoz, elvette a Jóska kezéből a szöveget s így szólt:

— Ezt a szöveget senki más ki nem vehette, mint maga ez a fiu, mert azt gondolta, hogy ha kivette, vissza is tudja tenni. Csak hogy még annyi tudománya sincs, mert aligha nem éjszaka lopta ki a kutból. Most aztán nem tud magán segíteni. — A katona most a főbiró felé fordult s így folytatta: Főbiró uram! Enyém lesz-e a lánya, ha megcsinálom a kutat?

— A kendé, felelt a főbiró.

— Nohát akkor eredj innen huncut! mondta a katona s nagy barackot nyomott a Jóska fejére. Aztán egy-kettőre oda tette a szeget a helyére, nagyot rántott a kut kerekén s aztán megrántotta a vödröt. A kut megszólalt. Szólt, muzsikált, énekelt csakugy dőlt ki belőle a sok gyönyörű nóta.

Az emberek éljenezni kezdtek örömben. Főbiró uramnak a könyei folytak a gyönyörüségtől s most már kis leánya sem tudta megállani, oda szaladt a lovas-katonához s így szólt:

— Te!

— Mi az?

— Te! Te nem lehetsz más, csak...

— Ki?

— Csak a Pétörke.

A katona pedig felütötte a sisak rostélyát s ott állt csakugyan az, akit Piroška sejtett: Csalafinta Pétörke.

— Nini! kiabáltak mindenfelől, a Csalafinta Pétörke!

Bizony ő volt. Hazajött, hogy megcsinálja a kútját s hogy el ne igérjék Piroskát másnak.

Megölelték, megsókolták, becézték, szerették, még a ruháját is megsimogatták.

Pétörke pedig kézen fogta Piroskát s úgy mentek főbiró uram házába.

A Miska hajdú pedig, aki ott állt s egy fa mögül nézte a dolgot, jó előre levágott egy ujjni vastag botot a fáról. Aztán szépen oda somfordált Berkes Jóskához, megfogta s dehogy tudta megállni, hogy vagy tizenkettőt ne verjen a háta közepére.

MŰVELT BABA.

(Képpel a címlapon.)

*Jöszte baba, babuskám,
Könyvet vett az apuskám!
Tanulj te is
Vélem együtt belőle,
Nem harap meg! Ne szökj hát meg
Előle!*

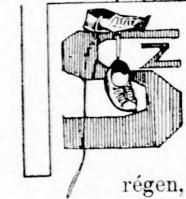
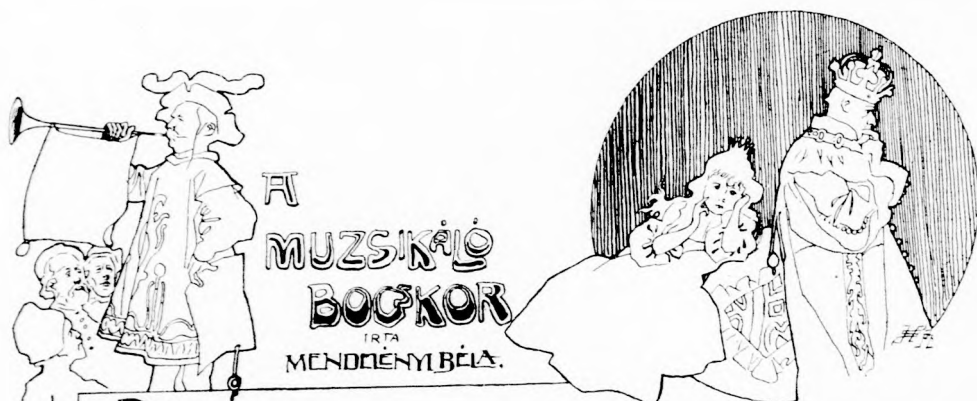
*Ez a bő és ez a cző —
Ennek meg a neve ző.
A X, ez a görbe-lábu,
A D meg a görbe-hátu!*

*Ugy-e könnyü? No lám, mondtam
Teneked,
Ha nincs kedved, ne is tanulj
Egyebet!
Oly művelt vagy, hogy nincs párod:
S a világot bárhol járod,
Nem találhatsz oly babára,
Bár mi volt is bolti ára,
Ki az X-nél tovább jut,
S aki nálad többet tud!*

Andor diák.

INNEN-ONNAN.

Óriási ház. Ismeretes dolog, hogy Amerikában milyen óriási házakat építenek. Úgy látszik, ujabban az európaiak ezen a téren versenyre akarnak kelni az amerikaiakkal. Londonban például olyan ház épült most, mely még a tengeren-tuli építészeket is meg fogja lepni. Területe 91.000 négyszög-méter és 6154 helyiség van benne. Emelleteinek száma tizenegy és ezekre harminc emelő-gép szállítja fel a lakókat és látogatókat. Az épület központjában óriási vendéglő van, amelyben kényelmesen elfér a háznak mind a 8600 lakója. A házacska különben elég sokba került: mintegy 62 millió koronába.

ÖRNYEN régen, bizony még szellő-járás előtti időkben esett ez a história. Olyan teméntelen régen, hogy annak az embernek, aki az öregapjától hallotta ezt a sort, már az unokája is toló-székből üldögél, mert a nagy kortól nem bírják szegényt a lábai.

Elég az hozzá, hogy Paszuly-országban nagy szomorúságba estek mindenek, mivel hogy a király kisebbik leánya furcsa álmot látott.

Hogy még milyet? Hát ide hallgaszatok:

Csak azt álmodja ám a kicsi király-kisasszony, hogy zengő réten jár, ahol minden fűszál csilingelt, a virágok pedig, akár csak a kisebbik harang a felső-tempomban, azon szerint szóltak. A fák pedig, minden levelükkel azon szerint csak, ki vékonyan, ki meg vastagon, de fáintosan zengettek, akár csak a cimbalom húrja. És mind ezen sokféle hangok közepette, de legis-legszebben muzsikált mégis egy jázminbokor alatt egy pár takaros kis bocskor. Olyan volt egy-egy, mint egy fél dió, de azért akár csak a király-kisasszony lábára szabták volna, úgy illettek. Nem is állhatta meg a király-leány szó nélkül, de mondtotta is:

— Hej, ha én ezt a takaros bocskort felhuzhatnám a lábamra, ha csak egy napra is, bizony nem cserélnék még a Kárbunkulus király leányával, a Vicával se!

(Pedig hát ugy tudjátok ám meg, hogy ennek a Vicának még a ház körül való papucsán is két akkora kárbunkulus volt, mint egy dió. Nem mondok sokat, de emeletes házat ért, mindegyik.)

No más nap elmondja az álmát a kicsi király-leány a belső asszonyoknak és csak sirt-rítt azon, hogy miért is nincs hát valóságban ilyen bocskor.

A belső asszonyok is sirva fakadtak és vitték a hirt a királynénak, ez pediglen a királynak. A király elmondja a sort a titkos tanácsba. Nem is csoda, de fél óra múltán már a nádi verebek is azt csipogták, hogy így-ugy muzsikáló bocskor.

És ha még ennyiben maradt volna: de ám a király-leány se eszik, se iszik, csak egyre sir, egyre sohajt és akár kéket mutatnak neki, akár zöldet, csak egyre azt hajtogatja: Mi az én életem a muzsikáló bocskor nélkül!

— No rozmaringom, egyetlen cselédem, mondja végtére is a király, azért mégis csak ne sird magad halálíg. Vagy azért lennék király, hogy még ilyen semmiségen is fennakadjunk?

Parancsba is adta, hogy aki ép-kézláb ember az országban, egyebet se tegyen, csak a muzsikáló bocskort eszközálja. Annak pedig, aki megcsinálja, kéretlenül is ott a fele királyság.

Gondolhatjátok, hogy milyen sürgés-forgás támadt ország-szerte, mikor a sok hirmondó nesztét vitte az esetnek. Még a vargák csak hagyján, mert hát ezeknek

tanult m
is mind
lenne az
alatt el
egyéb ily

Hanem
mesterség
kisasszon
kort szá
csöpp jó
meg má
volna; n

Ezen
hogy Pa
kezett a
s bizony
nélkül e
nagy szo
mián.

Közbe
Mi?
Csupán
nak elb
végekpe.

Kere
alvégen
jegyes i

Hogy
végekpe
gény a
elsirta

— N
legtöbb
elég a
király-
raiórt,
is sira

Meg

kükköl
—
éd's a
látok
kornal

—
megál
sütöm
utra.

tanult mesterségük, de még a harang-öntő is mindazon emésztette magát, hogyan is lenne az a muzsikáló booskor? Tíz év alatt el nem szabtak annyi bőrt, meg egyébilyest, mint ebben a néhány hónapban.

Hanem hiába. Mert nem volt tréfamesterség már az sem, hogy a királykisasszony lábára éppen akkurátus booskort szabjon valaki, de hogy ez a csöppnyi-csöpp jószág még muzsikáljon is, hát ez meg már egyenest büvös mesterség lett volna; nem embernek való.

Ezen szerint aztán ki is csodálhatná, hogy Paszuly-országban lassanként elfeledkezett a nevetéstől minden teremtet lélek, s bizony még a lakodalmak is muzsika-szó nélkül estek; amint hogy úgy is illett a nagy szomorúság; továbbá az országos gondmián.

* * *

Közben pedig mi történik?

Mi? Nagyon egyszerű sor, szeretteim! Csupán annyi, hogy özvegy Pipóknénak elbódorodott egy libuskája. El, de végkép.

Keresi a szegény asszony felvégen, keresi alvégen, de csak sehol semmi. Pedig a liba jegyes is volt a jobb lába két körmére.

Hogy azután a liba nem került elé, végképen nagy szomorúságba esett a szegény asszony és hangosan elsírta magát:

— No mán most oda a legtöbbet érő libám! Nem elég az országos gyász a királykisasszonyka booskoraiért, most még a libámat is sirathatom!

Megszólal erre Gyurka a kuckóból:

— Soha se eméssze magát, éd's anyám. Majd utánna látok én a libának is, booskornak is.

— No fiam, az Isten is megáld érette. Én meg iziben sütöm a hamu-pogácsát az utra.

Azzal aztán: hol vagy tarisznya, meg ünneplő ködmön? . . . és csak elköszön Gyurka:

— Hát éd's szülém, vagy így, vagy úgy, de liba meg booskor nélkül ne is várjon kigyelmed.

* * *

Megyen immár Gyurka, de nem is könnyed szerrel. A pogácsával is ugyan csinján bánt, mégis alig egy-kettő akadt a tarisznya fenekén, oly rengeteg utat tett.

Közbe meg sűrűn kérdezgette, hogy: »Halli-é? Nem láttak kendtek errefele ilyen meg ilyen libát?«

Hát ki látott, ki nem. Így aztán nem igazodhatott el Gyurka sem a szó-beszéden.

Hogy azonban egy által-uthoz ér, lát ám az ut mentén egy öreg-öreg embert.

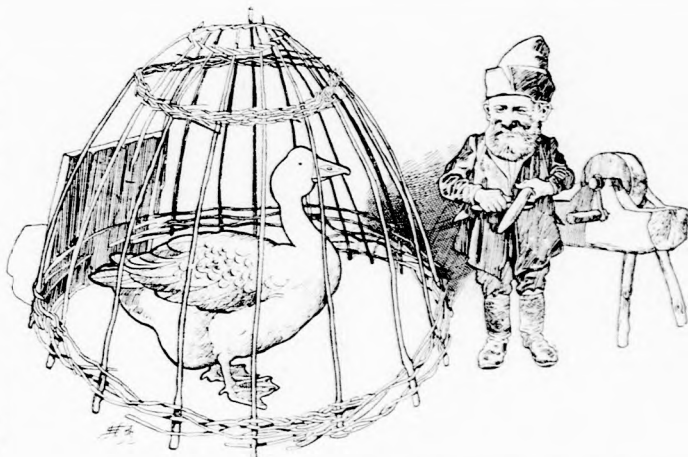
— Minden jókat, öregapám! köszön rá Gyurka.

— Azon jókat, kis fiam! Van-é vagy egy harapás kenyered?

— Az bizony ritkán, mondja, Gyurka; de pogácsám még volna, éppen egy; fogja kend jó szívvél.

Elveszi az öreg a pogácsát, megeszi. Hogy azután a morzsát leveregeti a térdéről, csak megszólal ujfent:

— No, hogy emberséges ember vagy, azt látom. De ne bámulj, nem leszek hálátlan. Hajolj csak közelébb.

ÉPPEN FENTE A BICSKÁT A KÖHÖZ. (Lásd a 454. lapon.)

HÓNA ALÁ VETTE A LIBÁT. (Lásd a 455. lapon.)

És hogy közelébb hajolt Gyurka, csak elővesz az öreg egy skatulyát és abból megkeni a Gyurka két szeme héját.

— Már most fiam nyugodtan utnak engedlek. Amit csak keresel magad előtt, a porban keresd.

Azzal aztán az öreg eltűnik, mint a pára.

Gyurka ámult-bámult egy darabon, aztán megcsóválta a fejét.

Hanem, hogy a földre pillantana, csak nagyot kiált ám örömeiben:

— Nini, a libánk nyoma!

Ugy is volt. Mert a hibás körmű libanyom csakugyan ott látszott az uton és ugyancsak mutatta, hogy merre van az eltévedt jószág.

Hiszen Gyurka sem igen kérdezgette, hogy már most hogyan és mint, de azonszerint megindult sebes léptekkel, mindehütt a nyomon.

Estére kelve erdőbe ért, az erdő szélén pedig egy házikóhoz. A házikó előtt ült egy fura csöpp emberke, aki éppen fente

a bicskát a kőhöz, hogy elvágna a liba nyakát. (Lásd a képet a 453. lapon.) A liba pedig, hiszen gondolhatjátok, tulajdon a Gyurkáéké volt, de még milyen szépen meggyarapodva! Mikor a fura emberke meglátta Gyurkát, csunyán reá ripakodott:

— No, mit leselkedel itt? Te semmiházi!

— Csak lassabban, hé! mondotta Gyurka. Ide elébb a libával, majd aztán beszélünk az egyebekről.

— Micsoda liba?

— Hát ez itt ni!

— Semmi közöd hozzá! Az az én libám, saját nevelésem.

— Nekem mondd? Hiszen nyomon jöttem eddig.

Erre a szóra, hogy *nyomon*: a fura emberke felugrott, mint ha kigyó csipte volna meg, és iszonyuat vitott:

— Nem igaz! Hazudsz! Nem járhat más az én nyomomba, csak minden-látó szemü. Te pedig nem vagy az, hanem csaló vagy!

— Micsoda? En csaló? No várj, te, toportyán te!

Azzal aztán lekapja Gyurka a tarisznyát és egy-kettő! . . . a kis ember fejére; és ugyan iziben guzsba is kötözte a kapálódzó törpét. De még meg is rakta emberül.

Eleinte csak vitott a manó, hogy szinte rengett belé az erdő, de aztán csak megcsöndesedett s végtire könyörgésre fogta a dolgot:

— Kegyelem, kegyelem! Látom, betelt a végzetem. Száz évvel ezelőtt megjósolta nekem az öreg gyík, hogy ez lesz az utolsó órád, mikor a mindenlátó-szemü a nyomomba akad. Ne ölj meg hát! Inkább nézzed, uram, legyen a tiéd minden kincsem és aranyom, jószágom és falatom.

— Ez már más, mondta Gyurka; azzal engedett egy kevésbé a guzsból.

A manó azután bevezette őt a házába és megmutogatott neki mindent. Volt ott, gyerekek, de minden, a csattogó epertől a vas-fűg. Az ezüst, meg az arany pedig garmadába, de mennyezetig ám!

És a mester-gerendán, hej a mester-gerendán pedig ott ragyogott-csillogott egy pár bocskor; no, fösteni sincs külön, olyan akkurátus jószág volt. Gyurka csak ránézett, hát egyben látta, vagy ez a muzsikáló bocskor, vagy semmi.

Nem is nézelődött sokáig, hanem legelsőbbet is a bocskorokat vágta zsebre, no meg egy-két tallért is, ultra-valóul. Azzal aztán hóna alá vette a libát és így szólt a remegő manóhoz: (Lásd a képet a 454. lapon.)

— Most az egyszer megkegyelmezek az életednek, de másszor úgy hozzon elibém a rossz órád, hogy azon a percen nyársba huzatlak!

— Uram, királyom! siránkozott a manó. Hígyje meg Nagyságod, akár a háta-közepét, akár engem lásson többet.

Gyurka pediglen intett kezével és megindult hazafelé.

Szerencséjére szénás-szekérre akadt, s így ugyan módosan érkezett haza.

* * *

Mikor az anyja hírül vette, hogy itt a Gyurka a libával, örömeben sirva fakadt. Hát még mikor látta, hogy nem csak liba, van, de zengő bocskor is.

Nem is feküdt le azon éjszaka Pipókné, csak egyre mosott-vasalt a fiára, aki — Uram Teremtőm, mely tisztesség! — de egyenest a király fölséges színe elé volt menendő.

Ki is takarította Gyurkát úgy, hogy másnap, mikor a fiu ultra indult, bezzeg még a nap is meghőkölt egy kicsinyég az égen. Aki csak ránézett, mindjárt hozzá is gondolta:

— Én megyek, ahová megyek, de ez a fickó egyenest a király elé indul.

Be is bocsátották Gyurkát nyomban a király elé, pedig éppen ebédnél ültek ő felségeék. De mikor a muzsikáló bocskort elővette Gyurka, mikor aztán a király-kisasszony felrántotta a lábaira (akár ráöntötték volna) és mikor, amint ott sétálna benne fölebb-alább, csak elkezd muzsikálni a bocskor, hogy orgona sincs, aki különben . . . csak azt mondja a király:

— Fiam, malac-tokányból parancsolj! És azzal helyet mutatott maga mellett, mindjárt jobbkezt.

Nem is sokat hánytorgatták a sort, mert még ebéd után papot hívtak és estére már a fele-ország lakodalmi kalácsot evett, már mint a Gyurka és a királyleány esküvőjére sültet.

OBRIEL VADÁSZ.

— Porchat francia meséje. —

(Fordította V.-né Gentei Etelka.)

(Vége.)

A MEDVE elbődült. Obriel följebb vonult. Kész volt újból megkezdni a támadást, ha a szükség kényszeríti. A dühös állat szemei villogtak, mert rettentő dühre fortyant. Feje beakadt két ág közé. Hiába is igyekezett azokat ketté törni, hogy utat nyisson magának... a vérvesztés már elgyöngítette.

A vadász, aki épp oly ügyes mint merész volt, föléje hajolt s két szerencsés szurárral által döfé lángoló szemeit. A medve még nagyobbat ordított fájdalmában mint az imént s lebukott a fáról.

A mi emberünknek minden kedve elment az álomtól s ébren töltötte az éj hátra lévő részét. A fenevad mormogása fokról-fokra csökkent. S vége az lett, hogy teljesen elsönnesedett.

Hajnalban a vadász a fa lábánál látta elterülni a holt medvét.

Obriel nem késétt leszállni. A zsákmányát betakarta galyakkal és haza futott.

Felesége Cosima ugyancsak megörült, midőn jó erőben viszont látta az urát, aki egy pillanatot se töltött el azzal, hogy elmondja kalandjait, hanem gyorsan vissza tért az erdőbe néhány szomszédal, akik segítettek az állatot haza cipelni.

Ünnep volt ez a faluban. Mindenki a medve husából akart enni. A győztes vadász az irháját magának tartotta meg.

— Ez az emlék-bőr majd mindig eszembe juttatja, hogy mire képes az ember, ha erősen akar, szóló barátaihoz.

De ez magában még nem volt a legbecsesebb kincs, melyet Obriel az erdőből magával hozott.

Midőn Cosima megértette a kürt történetét, melyet neki férje elmesélt, s midőn megtudta a kürt büvös erejét is, magán kívül volt örömeben. Jövőben tehát semmi-
ben sem fognak hiányt szenvedni; tele lesz a pincéjük, a csűrjük; lesz minden évszak-

nak megfelelő ruházatuk; szóval: minden jóban részesülnek.

A férj megkisértette, hogy nejét okosabb gondolkozásra bírja. Midőn a vadász elmondta, hogy mennyire tartózkodott a kürt használatától az erdőben s milyen jól esett neki ez az ön-uralom: felesége gyávanak s kényesnek mondta, már mint olyannak, aki nagyon fél, hogy az ujjait meg találja égetni. Még azzal a szemre-hányással is illette, hogy az ura nem tudja majd hasznára fordítani a kürtöt, holott más-valaki csodákat művelne vele.

— Asszony! mondá szeliden a vadász. Mivel hogy a veszély engem illet: kérlek, bizd is rám a dolgot, hadd használjam a kürtöt tetszésem szerint. Majd ha elégetem a kezem, te jajgatni fogsz és sopánkodni, megsajnálsz engem és ápolasz; de sírósod és a világ összes kenőcsei nem fognak segíteni rajtam, mert biz' én félkezű leszek.

Ettől fogva a kürt állandó civakodás tárgya volt a házas felek között és örökös zaklatás forrása a szegény férjre nézve.

— Ha ez az állapot nem szűnik meg, kiáltá Obriel, a kürtbe fuvok és kérem az özet, hogy vegye vissza az ajándékát.

E fenyegetés után fegyver-szünet állt be. Obriel a kürtöt állandóan a nyakán viselte egy kis zsinegen: egyrészt azért, hogy szükség esetén kéznél legyen; másrészt meg attól félt, hogy felesége egy napon hatalmába találja keríteni és megkisérli hasznát venni, aminek káros következményei lehetnek. Éjszakára tehát egy szekrénybe zárta és rejtette el a kulcsát. Ez az elővigyázat sértette Cosimát s csak annál türelmetlenebb lett.

— Ugyan mit vársz, hogy előhivjad a titkos erőt? szóló Cosima. Nem látod, milyen szegényes és foszló a rajtam való?

— Édesem, mondó Obril, sok asszony nincs náladnál különben öltözve s mégsem panaszkodik az urának. Én kendert ültetem; itt a gyapju-nyírás ideje, van miből szőnünk vásznat és posztót. Látod, hogy nem köll még a kürtbe fúnom. Amióta attól tartok, hogy az ujjaimat megégetem: ha olyasmit kérek, ami nem okvetetlen szük-

Cosima nem felelt, mert egy tervvel foglalkozott, melyet titokban végre is akart hajtani.

Kileste a helyet, ahova férje a szekrény kulcsát szokta rejtteni; és midőn az már mélyen aludt, futott, hogy a kürtöt, mely után oly rég sovárgott, magához vegye.

séges: kevéssel érem be és azt munkával akarom elnyerni. Talán ez az igazi ajándék, melyet az özike akart nekem adni. Szeretném, ha neked ugyan-ilyen nézeteid volnának és akkor kettecskén boldogok volnánk szegénységünkben is.

— Így aztán a nyakadon lóg majd ez a kürt ítélet-napig, anélkül, hogy valami hasznát látnók, duruzsolt az asszony.

— Cosima, hát nem fog rajtad a józan gondolkodás?

Az erkölcsi tanítások bizony nem győzték meg az asszonyt. Ez annál sajnálatra méltóbbnak találta magát, mert, mint ő gondolá, biztos mód van kezükben, mely megszüntethetné bajaikat és amelynek semmi hasznát sem vehetik férje makacssága miatt.

Egyszer a szomszéd a lakodalmára hívta meg őket.

— Ez pompás! mondá az asszony elkeseredve. Már most minő ruhában és minő disszel menjek én el oda?

— Hát a legtisztább ruhádban, és azon kívül te még a kert virágait is a hajadba tűzheted.

— Minket lakodalomra híttak meg, tehát új ruhában kell ott megjelennünk.

Igy okoskodván, lement a kertbe a ház mögé, hogy a kürt hangja ne ébressze föl az urát. Midőn a kert végére ért, ajkait a végzetes hangszerhez illesztette és belé fujt.

— Mit akarsz? Ime itt vagyok, mondá az őz, elő ugorva a liget felől.

— Lakodalmi ruhákat akarok a férjem és a magam számára.

— Ah, te vagy, Cosima? Te mersz engem híni? . . . Mersz élni azzal, amihez csak a férjednek van joga? Meg fogsz bünhődni úgy, amint érdemled!

Többet nem szólt az őz és eltűnt.

Az asszony roppant zavarba jött és szomorúan ment be a házba. Vissza tette a kürtöt a helyére és nesztelenül lefeküdt. Szegény Cosima! Nem sejtette, hogy míg ő alszik, micsoda átváltozáson megy át.

Fölebredvén, arcához nyult és rémülten kiáltott fel. Valami érdeset érzett az arcán, állán, amihez nem volt hozzá szokva. Tükréhez futott és majd hanyatt esett rémülté-

ben, midőn látta, hogy arcát sűrű fekete szakál borítja, mely éppen olyan volt, mint az Obriélé.

Obriel ugy sejté, hogy itt valami titokzatosság lappang. Szüntelen tudakolta, nem-e követett el valami hibát, hogy ily kegyetlen büntetést vont magára.

Eleinte minden felvilágosítást megtagadott, de végül mindent bevallott, miközben oly keservesen sirt, hogy a szakálát könyekben fűrösztötte. Egyre bocsánatot kért az ő jó és okos urától.

— Ne hozzám, hanem ahhoz a titkos erőhöz fordulj s kérd bocsánatát. Bizonyára ez az igazi alkalom, midőn segedelméhez kell folyamodnunk, amelyre nagyon rászorultunk. Mert csakis az őz tüntetheti el a te szakáladat, mint ahogy ő is növesztette!

E szavak után a jó férj kinyitotta a szekrényt, elő vette a kürtöt, beléfújt és az őz az ablakon át a szobába ugrott.

— Mit kérsz, Obriel?

— Jó segítőm, bocsásd meg Cosimának az ő nagy vétségét s szabadítsd meg szakálától, méltó haragod jelétől.

— Szívesen megteszem, felelé az őz. Ezzel eltűnt s vele együtt a szakál is.

Az asszony a tükréhez futott és el volt ragadtatva, hogy oly csinosnak látja magát, mint azelőtt; az ura nyakába borult örömeiben, édes szavakat suttogva boldogságában.

— Azt hiszem, annyira megjavultál, hogy a kürtöt bátran oda akaszthatom a falra, nem fogsz hozzá nyulni.

— Esküszöm! mondá neje.

— És én, viszonzá a férj, megfogadom, hogy csak végső szükségben nyulok hozzá, ha minden erőm kimerült s más segélyforrásom nem lesz.

Igy töltöttek hosszú éveket egyességben, békességben. Szegények voltak, de elégedettek. Szerettek dolgozni és meg is gyarapodtak. Ily tulajdonságok mellett nem volt szükség csodára, hogy élhessenek.

Mikor a házas-társak öregek voltak, megtakarított vagyonkájukból éltek. Végül Obriel súlyos beteggé lett. Különben is

nyolczvan éves volt már. Érezte, hogy a vége közledik.

— Mostan a kürtbe fuhatnál, kedves barátom. Az áldott őzike meggyógyíthatna és meghosszabbíthatná az életedet.

A beteg elérékenyülten nézett neje s elhaló hangon suttogá:

— Add ide a kürtöt, Cosima!

Cosima gyorsan oda adá s a vén vadász csaknem jeges ajkaihoz emelé. Bizony már csak gyöngé hangot hallathatott; de az őznek rendkívül finom hallása volt: azonnal megjelent.

— Obriel mit akarsz? szólta a haldoklóhoz.

— Semmit sem akarok a magam számára, felelé; nincsen szükségem semmire. De én egy szegény özvegyet hagyok hátra. Ha valamiben hiányt szenvedne, kérlek, jőjj segítségére s tégy érte valamit, épp úgy mint érettem tettél volna.

Öreg férje szavaira a jó Cosima sirva fakadt. Az őzike meghatottan így szólta a vadászhoz:

— Ha már te nem leszel e világon, a feleséged nem szorul rá az én segítségemre, mert Obriel rá nézve minden. Tehát meghallgatom kérésedet s meghosszabbítom az életedet egész az ő halála napjáig. Ti majd egy-azon órában fogtok meghalni.

Miután így beszélt, a boldog öreg pár megcirógatta az őziket s Obriel úgy érezte magát, mint ha ujja született volna.

Azután az őzike szokása szerint eltűnt.

Cosima reszkető karjaiba zárta Obrielt és öröm-könnyeket hullatott. És amint a falra pillantott, már nem látta ott a kürtöt.

— Ah, mondá, az őzike jól tette, hogy elvitte a kürtöt; tudja, hogy már nincs több kívánságom, mivel hogy meghagyta az én drága jó uramat.

PÉLDA-BESZÉDEK, SZÓLÁS-MONDÁSOK.

Jobb az ember az Istennél. (Mikor t. i. a mennyben az Istennél van.)

Hamar esik a seb, de későre gyógyul.

FEJTŐRŐ.

Kép-rejtvény.

Kocka-rejtvények.

1.

A	A	A	L
A	A	A	D
P	P	P	P
L	A	K	A

= Kerti szerszám.
= Amin minden nyugszik.
= Cserép helyett is szolgál.
= A visszafejlődő árviz.

2.

E	E	E	V
E	E	E	L
E	V	T	T
T	E	S	V

= Teher hordó állat.
= Fűrge állat.
= Testünk egy része.
= Női név.

Balról jobbra s felülről lefelé: egyazon eredményt adja.

Kereszt-rejtvény.

Van 1 a, 5 á, 1 cs, 1 d, 1 i, 1 k,
2 l, 4 n, 2 p, 2 r, 2 t, 2 u, 1 z.

Ezeket a betűket úgy kell rendezni, hogy a középső függélyes és vízszintes sor keresztet alkotva, egy virágnak nevét, az első sor egy betűt jelentsen, a második egy ős nemzetet, a harmadik növényt, a negyedik a fent említett virágot, az ötödik egy fejedelem nevét, a hatodik egy minden ajtón található tárgyat, a hetedik pedig betű legyen.

A megfejtők között, a kihuzott nevek sor-rendjében: **3 korona**-, **5 korona**-s **8 korona**-áru könyvet sorsolunk ki jutalomdíjul.

A >KIS LAP< LXIV. köt. 24-ik számában közölt rejtvények megfejtése a következő:

Kép-rejtvény: Hortobágy.

Számítási feladat:

12	6	5	9
6	12	9	5
5	9	12	6
9	5	6	12

Földrajzi kérdés: Arad, Radna, Naszód.

Tréfás nyelvtan: N. U.

Betű-rejtvény: I. Kötőfék

II. Több a baj, mint a vaj.

Rejtett nevek: I. Laci, Mari, Riza, Pál.

Emma, Irén.

II. Dráva.

Megfejtők: Bernáth Margit és László, Balassa Béla, Thyll Laci, Birnbaum Lajos, ifj. Toldy Elza és Lipót, Stössel Manó, Sommer József, Blau testvérek, Gibba Blanka, Országh Sándor, Erdődy Leona, László, István és Béla, Klein Aranka, Flóri és Ferenc, ifj. Zsivánovits István, Szekely Erzsike és Irmuska, Schieszler Viktor, Gereb Andor, Pruzsinszky Gábor, Wellisch Margit, Ungár Imre, Fürst Sárka, Bleuer Pál, Könyöki Izolda, Ilon és József, Rakovszky Menyhért, Erkel Andor, Bezerédj Mária és Otília, Heftő Paula és Frigyes, Kovács Ferenc, Wagner Elzi és Jenő, Strasser Pál, Herzfeld Jolán, Tónika és Guszti, Vörösmarty Ida, Róna Tibor és Ferike, Poór Erna, Engelman Frida, Göbl Albin, Pap Lili és Gizi, Batta Zoltán, Zechmeister Duci, Meller és testvérek, Könyöki Matild és Józsi, Simó Béla, Beke Bertó, Gyula és Zoltán, Stróbel Ernő, Hatschek Adrienne, Jeannette, Erenyi Erzsike, Feilitzsch Cécile, Paulik Irike, Kusztovszky Agoston, Milutinovits Corinna és Janka, Kontur Noemi, Grünhut Nelly, Rothmüller Miklós, Gaál Géza, Gervay Lilike, Weil Iluska, Scherz Blanka, Cselka Margitka, Wittmann Erzsé, Sinkovits Mariska, Matskási Magda, Lax Henrik, Devics Gizella és Sándor, Borhy Margit, Kintses Gyula, Józsi és Laci, Pichler István, Benkő Márta, Czukrasz Zoltán és Guszika, Nemes István, Palánszky Ilona, Csics Rózika és Anczika, Daróczy R., Neuhauser

Rózsika és Imre, Tusák Ervin, Faltay Dóra és Franci, Bibel Lízka, Mározy Mariska, Tischler Mici és Lajos, Mérey Dalma, Kramer Margit és Irén, Szemző István, Nowody Antal, Haás Sándor és Lajos.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént: 3 korona árú könyvet nyert **Hatschek Adrienne, Budapest**; — 5 korona árú könyvet **Kintses Gyula, Józsi és Laci, Mármaros-Sziget**; és 8 korona árú könyvet **Könyöki Matild és Józsi, Budapest**, kiknek az illető könyveket a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXIV. köt. 23-ik számában közölt rejtvények megfejtését beküldték még: Balassa Béla, Pap Lili és Gizi, Erdődy Leona, László, István és Béla, Fischer Emil, Pruzsinszky Gábor, Zechmeister Duci, Hatschek Adrienne, Fekete Pista, Szenes Ilonka, Klárka és Palika, Tusák Ervin, Rencsisovszky Margit, Conrad Jolán, Meller Mici, Lizi, Tercsi, Manó és Andor.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Barlágy Ottilia és Jani. Az angol tennis-játékot a *Kis Lapban* bemutatni, fölösleges. Kis olvasóimnak legnagyobb része ismeri. Nincs is talán már falu, ahol ezt a tüdő- és izom-erősítő, vérforgató játékot ne gyakorolnák. — **Kontur Noémi.** Jól kifundáltad a rejtvényeket: csak az a kár, hogy olyan nagyon is könnyűek. — **Balassa Béla.** Az előző üzenet részben néked is szól. A képrejtvényt közlöm. — **M. F.-né.** Igaz, jóleső örömmel olvastam a még nem is olyan rég Sz. Irmácska, most már a Magduska édes anyjának kedves sorait. — **Rothmiller Miklós.** »Una« nevű folyót nem tudok. — **Tusák Ervin.** Jó lesz fölhasználnod a nagy szünetet arra is, hogy az írásban gyakorold magadat. A mulasztást helyre pótolhatod az ősszel: akkor is szívesen látlak. — **Fürst Sárika.** Örömmel látlak téged és Magdát hiveim sorában. — **Feymann Pista.** Az első gyengécske, a második nem szabatos, mert a béka nem születik, épp oly kevéssé, mint a csibe. — **Sebestyén Ernő.** Kedves tőled, hogy elsőrendű osztályozással végzett iskolai-éved után következő nagy vakációra vig nyaralást kívánsz olvasó-társaidnak is. Ime, közlöm velök. — **Englman Frida.** Késsé homályosan adtad elő a panaszodat vagy kívánságodat. Mondd el csak még egyszer. — „Egy szép kertben...“ Jobban, szebben pörgött az a régi prosa. Ha abból juthatna megint? — **Könyöki testv.** Istennek hála, vigan füstölő szivar mellett, régi épségemben, olvastam el részvevő soraitokat. Köszönöm a kedves megemlékezést. — **Bleuer Pál.** Örvendek Palkó fiam a szép sikernek. Már most csak neki annak a zöld erdőnek, mezőnek! — **Pruzsinszky Gábor.** Hidd meg: szebb dolog a kitérő osztályzatot kivívni, mint nyerni. Amazt magadnak köszönheted, emezt csak a véletlennek. — **Pap testv.** Örvendő tudomásul veszem a Lilike egészségének visszatérését. — **Kerpely testv.** A rejtvényeknek csak az ügyes rajzát dicsérhetem. A többire nézve egyet óhajtok veletek. Ilma megszólamlásának megörültem. — „Öreg kovács története.“ Hol van még az a közölhetőségtől! — *Több levélről a jövő számban.*

Előfizetési felhívás

a KIS LAP

1903-iki második félévi folyamára.

(A »Kis Lap« 65-dik kötetére.)

HATVANNÉGY kötet tesz immáron bizonyosságot a mellett, hogy a »Kis Lap« mindig a legszebbet és legjobbat igyekezett olvasóinak nyújtani.

Az új félévben megjelenendő közlemények közül már most kiemeljük

Abonyi Árpád-nak: RÁKOLTI GYÖRGY című hosszabb elbeszélését, melyben a kiváló író egy magyar ifjunak rendkívül érdekes afrikai kalandjait beszéli el.

Abonyi Árpádon kívüli a régi és új munkatársak egész sora fog buzgólkodni, hogy a »Kis Lap« olvasóinak minél több kellemes órát szerezzen.

Benedek Elek

az ifjúságnak ez a kedves és kiváló írója, mint a mult félévben, úgy az ezután következőben is csakis a »Kis Lap« számára írja bájos *ifjúsági elbeszéléseit*.

A »Kis Lap« annyira kedvelt rovatai (*Innen-onnan, Apróságok a természet világából, Az iskolából, Tréfák, Játékok, Találos versek, Arany kalászkok, Jó egészség, Forgó bácsi postája stb. stb.*) ezentul még változatosabbak lesznek és mellettük *nagyobb szabású pályázatok* fogják a »Kis Lap« olvasóinak érdeklődését még jobban lekötöni.

Régi hívek, új hívek sorakozzanak tehát mentül számosabban a »Kis Lap« zászlaja köré, hol tárt karokkal és szeretettel várja őket *Forgó bácsi.*

*

Kérjük a »Kis Lap« t. előfizetőit, szíveskedjenek megrendelésüket mielőbb beküldeni, hogy a lap pontos szétküldése fönn ne akadjon.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyed évre	2 korona.
Fél évre	4 „
Egész évre	8 „

Az előfizetések, legcélszerűbben postai utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, VII., Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A »KIS LAP« kiadó-hivatala.

Társ-szerkesztő: **ROBOZ ANDOR.**